

I ako se u djelima **Slavka Vranjkovića** zrcali iskustvo rata i stradanja, iskustvo zla koje čovjek čini čovjeku i ujedno iskustvo vjere u beskrajnu ljubav Boga prema čovjeku, ljubav kojom zrače nježne figure anđela, donoseći nadu u smisao života i vjeru u dobro, mali šareni anđeli ispod ruke **Jelene Perković**, njezini **Anđeli dobrih želja** ulaze u naš svijet neopterećeni, vedri i lepršavi, nježni ali snažni prijatelji i pomoćnici ljudskih bića. Promatrajući Jelenu, njezin radosni, zaradni osmijeh, njenu snagu i vjeru, njezinu stvaralačku maštu iz koje se rađaju svi ti veseli anđelići, čini se kao da djevojčica i sama prolazi kroz ovaj svijet nošena na krilima anđela-čuvara, anđela-prijatelja, anđela-sustvaraoca i gotovo je teško povjerovati da je cijeli taj anđeoski svijet djelo ruku četrnaestogodišnje djevojčice koja svoje djetinjstvo proživljava, boreći se s trajnim teškoćama invaliditeta. Spontanost pokreta, sigurnost i lakoća poteza, jasna i čvrsta kontura, profinjenost u kombiniranju boja i oblika, maštovitost i odmjerenost u pogledu kompozicije te suverena stilizacija figurica, bez želje za kopiranjem ili približavanjem mogućim uzorima iz povijesti europske umjetnosti, odlike su koje jasno govore o Jeleninoj nadarenosti za likovno izražavanje i navješćuju mogućnosti daljeg razvoja njezine kreativnosti.

I čini nam se da, hodajući uz izložene slike Slavka Vranjkovića i Jelene Perković, osjećamo čudesnu toplinu i snagu svjetlosti koja nenametljivo struji prostorom galerije, dajući neko novo lice i anđelima i ljudima što su se našli na putu izgradnje komunikacije za neki bolji svijet....

Vida Pust Škrgulja, povjesničarka umjetnosti

Otvorenje izložbe

26. rujna 2013. u 19:30 sati

Zaklada Čujem, vjerujem, vidim, A. Medulića 16, Zagreb

Izložba je otvorena do 25. listopada 2013.

ANĐELI – NAŠI PRIJATELJI

na slikama Slavka Vranjkovića i Jelene Perković

Galerijski prostor Zaklade Čujem, vjerujem, vidim – Zagreb,
Medulićeva 16
26. rujna 2013.

Kako naslikati vjetar, biće duhovno, prozračno, iz druge dimenzije i koje nije ograničeno vremenom i prostorom? Dajemo mu ljudski oblik. Tko su?

Obavljaju u službi Boga dužnost slugu, to su glasnici, čuvari, vodiči, izvršioци zakona, zaštitnici. Oni su osobna i besmrtna stvorenja. Od ljudi mogu poprimiti tek vanjštinu.

Anđeo označuje službu, a ne narav. Narav je duh, služba je anđeo. Duh je po onome što jest, anđeo po onome što čini. Oni su sluge i vjesnici budući da "neprestano gledaju lice oca mojega koji je na nebesima (Mt. 18,10.)

Posrednici su između Boga i ljudi, Boga i svijeta. Naš anđeo čuvar može nam biti vjeran životni prijatelj.

/Slavko Vranjković, iz likovne mape Angelus/

U novom galerijskom prostoru Zaklade Čujem, vjerujem, vidim jesen 2013. započinje izložbom **Anđeli – naši prijatelji**, kojom nam ususret dolaze anđeli kako ih vide i doživljavaju autori: Slavko Vranjković, svećenik iz Nuštra i Jelena Perković, čudesna djevojčica iz Zagreba.

Slavko Vranjković, svećenik, slikar i pisac svoju nadarenost za slikarstvo počeo je razvijati na poticaj slikara Miše Kovačića godine 1976., kao mladi svećenik u Molvama. Kroz gotovo četiri desetljeća stvaralaštva oblikovao je prepoznatljiv likovni izraz u djelima sakralne tematike koja se ističu čvrstim, jasnim potezom te izrazitom liričnošću ili ekspresivnošću poruke.

Likovna mapa *Angelus* iz koje su odabrana djela predstavljena na izložbi, ciklus je monokromnih crteža u tehnici pastela na kojima prevladava liričnost izričaja. Izduženi vertikalni format s licima i krilima anđela lebdećih visoko iznad obrisa sićušnih polja i sela - obitavališta ljudi, istovremeno naglašava i duhovnu i tjelesnu, i nebesku i zemaljsku dimenziju ovih izaslanika božjih u svijetu zemaljskih stvorenja. Bestjelesna, prostorom neograničena prozračnost nebeskog bića ispunila je ljudsko lice, posuđeno da bi prenijelo poruku ljudima. Lice majke, lice djevojčice, lice djeteta. Iz lica progovara nježnost, zabrinutost, tuga, a prije svega - ljubav. Lik anđela stapa se s likom majke koja donosi miran i bezbrižan san i onda kad život ne donosi radost, kad čovjek, nesmotren u postupcima i vođen mržnjom, od rajskoga vrta stvara apokaliptičku pustoš. Natpisi na slikama dopunjuju poruku:

- *Djeca rastu, anđele moj, u sjeni krila tvojih.*
- *Uz tebe, anđele moj, strah je manji od boli koju nosim .*
- *Anđeli nijemi, od bola skamenjeni, zbog smrti onih koji su htjeli biti djeca, a nisu im dali da se rode...*
- *Vodi me, anđele moj, putem vedrine i krila mi daj za let prema vječnosti...*
- *Molim te, anđele moj, za čisto nebo, da ponovno zaiskre zvijezde u dječjim očima...*

Sjene rata, nasilja, bezumlja, ograničenosti, sebičnosti, pohlepe, uskosti i prizemnosti nadvile su se nad svijetom ljudi. Anđeli ih rastjeruju lepetom svojih krila, noseći poruku mira i milosrđa, poruku božanske ljubavi, veće i jače od svakoga zla...